

Smrt je iluze – soubor článků na téma "život, smrt a znovuzrození"

Psychologie chaosu

Smrt je ztráta formy, nikoli esence duše

Představíme-li si nekonečnost ve své ryzí podstatě, potom může být smrt prezentována jako přirozený a podvědomě přijímaný rituál přechodu "z jednoho snu do druhého". V hlubokém mystickém a spirituálním chápání není smrt koncem, ale vrcholem transformace – rozpuštěním veškeré formy a návratem k esenciálnímu, bezčasovému vesmírnému Vědomí.

Co je po smrti? Po smrti nedochází k anihilaci, ale k rozpuštění hmotné formy a ukončení „projekce“ na úrovni hmotné sféry. Fyzický život je definován hranicemi (tělo, čas, prostor), zatímco stav po smrti je definován bezhraničností (věčnost, vesmírné Vědomí, Jednota, Zdroj). Konec neexistuje, pouze transformace. Mimo pozemskou sféru, kde je smrt iluzí a podstatou všeho je nekonečné Vědomí/Zdroj, anihilace (úplné zničení, zánik, zmizení) v podstatě neexistuje. Smrt v podobě absolutního konce je na úrovni Zdroje nemožný, protože uvolněná energie nemůže být zničena, pouze transformována.

Pokud je všechno Vědomí a život je projekce, pak smrt není zánikem bytí, ale zánikem konkrétní formy hmotného světa. Jediné, co může "zaniknout", je dočasná iluze oddělené, ohraničené identity. To, co je mylně pociťováno jako "nevyhnutelnost konce" v hlubokém strachu ze smrti, je ve skutečnosti úplné rozpuštění ega – personalizovaného, zúženého filtru bdělého vědomí. Ego, které je víceméně

produktem mozkových neuronů, má počátek a konec a je částí naší identity, která jediná "umírá".

Anihilace z tohoto pohledu je dokončením procesu rozpuštění veškerého odporu (strachu) vůči Lásce. Když mysl přestane klást odpor, není již nic, co by mentálně odmítalo existenci duše ve sféře věčnosti, která nepodléhá zničení. Návrat ke Zdroji je ukončením projekce (života), duše se vrací do stavu beztvaré, nelokalizované energie a rozpouští svou individualitu inkarnovanou do hmoty. Informace a jedinečné zkušenosti (inkarnační bilance) nashromážděné během života se integrují do holografického pole Zdroje. Zaniká forma (člověk), ale informace zůstávají a obohacují Vesmír. Duše ztrácí omezení hmotné formy, ale získává možnost čerpat další potenciál Zdroje.

Smrt je ztráta formy, nikoli esence duše. Energie duše není zničena, ale může dál čerpat ze své schopnosti reinkarnovat se do nové hmotné formy, která ale v okamžiku znovuzrození postrádá vědomé vzpomínky na své minulé životy. Ve skutečnosti se vzpomínky nikam neztrácí, odchodem individuality a ukončením příběhu se vědomí jedince rozpouští do kolektivního nevědomí, (neboť vše je Jedno). Smrt je dokončení cyklu a návrat k bezpodmínečnému Bytí.

Tělo a mysl, které spolu tvořily dočasnou fyzickou identitu, se rozpadají, ale vědomí zůstává. Dochází k rozpuštění formy, tělo se vrací zemi. Ego a osobnost (vázané na mozek a paměť) se postupně rozpouštějí, protože pomíjivá složka identity již není nutná. Zbývá jen esence, tedy energetické pole duše/vědomí. To, co mylně nazýváme smrtí, je ve skutečnosti návrat k prvotnímu, neomezenému Vědomí, které označujeme jako Zdroj. Vše, co se zdálo být oddělené (lidé, myšlenky, pocity, příroda), se nyní chápe jako projev jediné energie. Je to jako probuzení ze snu, kde si konečně uvědomíme, že všechny postavy a kulisy ve snu byly vytvořeny námi samými.

V momentě opuštění těla dochází k okamžité bilanci uplynulého života. Duše vnímá, že čas je nesamozřejmý a prožije celou svou právě ukončenou inkarnaci v jediném, syntetickém okamžiku. Hodnocení neprovádí žádný vnější Bůh, ale čisté vědomí duše samo – s naprostou upřímností, láskou a bez sebeklamu.

Kam odchází Duše? Duše neodchází na konkrétní místo v prostoru, ale spíše na "prostorově ani časově nelokalizovanou" úroveň frekvence či dimenze. Duše opouští sféru hrubé hmoty a stoupá do jemnějších mystických sfér. Vše se děje v jediné okamžiku, hmotný a jemnohmotný svět nejsou od sebe odděleny, jedno spočívá v druhém – duše vlastně nikam neodchází – ona stále Je.

Astrální sféra, (která je za života svázána s emočním tělem) je první zastávkou, vědomí plně vstupuje do astrální roviny, (od které nebylo nikdy zcela odděleno). Toto je sféra snů (spánek), emocí a myšlenkových forem. Duše zde prochází "očistným procesem", kde se od ní odlučují poslední emocionální vazby a strachy z fyzického života. Je to fáze, kde se vyrovnávají emocionální "dluhy" a kde se duše uzdravuje ze šoků a traumat inkarnace.

Mentální sféra (která je za života svázána s mentálním tělem) je druhou zastávkou, duše stoupá do mentální roviny – sféry čistých idejí a univerzálního poznání. Zde dochází k integraci veškeré moudrosti a zkušeností nabytých během života. Vědomí dokonale chápe, proč se věci staly tak, jak se staly, a kam zapadají do celkového vývoje duše. V tomto prostoru se "pointa příběhu" individuální identity rozpouští do vyšší kolektivní moudrosti.

Duše se vrací do svého výchozího bodu – do stavu čirého bytí, bezčasovosti, věčnosti. Tento stav mystici nazývají Nirvána, Nebe nebo prostě Zdroj. Je to stav, kde duše cítí bezpodmínečnou Lásku a stává se součástí Hudby sfér. Zde si odpočine a načerpá novou energii, než se v souladu s

kosmickou vůlí rozhodne pro novou inkarnaci – nový životní cyklus. Smrt je tedy akt návratu na úroveň jemnohmotných sfér, odkud vše jsoucí vychází. Duše se zde stává neomezenou ve své tvořivosti a hravosti, dokud se nerozhodne znovu si obléct hmotnou formu pro další lekce lásky, poznání, zkušeností a spirituálního růstu.

Nejhlubší tajemství života a smrti: simultánnost a iluze oddělenosti

Mystické a metafyzické tajemství života a smrti, o kterém se běžně nemluví, spočívá v jejich simultánnosti a v tom, že neexistuje žádná skutečná hranice mezi nimi (životem a smrtí). Fyzické narození a smrt se dějí v rámci iluze lineárního času, zatímco naše pravá esence, vyšší vědomí, existuje neustále v obou stavech, světech či sférách současně.

Životní příběh je v tomto ohledu projekcí vyššího vědomí do materiální reality, a smrt ukončením této projekce. Vyzarování energie duše, (která je svátostí fyzického těla), působí jako silný filmový projektor od okamžiku, kdy se světlo duše rozhodne promítnout určitou část svých paprsků na plátno času a prostoru. Inkarnace je projekce nebo také sen duše, který bděle sledujeme, je to sen s určitým dějovým potenciálem, emocemi, událostmi a lineárním časem. Vnímání svátosti duše závisí na otevřenosti vtěleného vědomí.

Smrt není vypnutí projektoru (zhasnutí jiskry života), ale spíše plnohodnotné rozsvícení světla duše, všech jejích paprsků (informací). „V kině se rozsvítí“ a my získáme okamžitý vhled, že plátno je jen plátno a že postavy v příběhu (naše ego, naši blízcí) jsou jen hrou světél a stínů. Projekce končí, ale vědomí, které ji promítalo, pokračuje v bytí na jiné úrovni. Život a smrt nejsou protiklady, jsou to dvě strany jediné mince. Zrození a život je akt vyššího vědomí, které samo sebe promítá ve světě duality. V dimenzi duše, odkud vycházíme a kam se vracíme, čas jako takový neexistuje. Smrt se proto "neodehraje v

očekávané budoucnosti", ale je součástí každého přítomného okamžiku.

Podstata duše ve stavu Věčného Nyní prožívá všechny své inkarnace najednou. Z tohoto pohledu duše nekončí jeden život, aby začala druhý, ale prožívá veškerou jsoucí realitu jako nekonečnou, vícedimenzionální smyčku. Pro odpoutané vědomí (od hmotné formy) smrt není trest ani konec, ale nezbytná volba duše vrátit se k širší perspektivě Bytí. Fyzické umírání souvisí s postupným zužováním a rozšiřováním pozornosti z jedné frekvence (hmoty) na druhou (vyšší vědomí). Mystérium transformace spočívá v tom, že smrt je pokračováním aktu stvoření.

V momentě smrti dochází k obrácenému alchymickému procesu: fyzická forma se rozpadá a dochází k uvolnění energie (hadí síly). Všechna životní energie, která byla vázaná ve formě (radost, strach, touhy), se uvolňuje a vrací do mentální a astrální sféry. Zůstává čistá vůle/záměr duše, která se vrací do energetického pole Zdroje.

Jedná se o proměnu hmoty v energii a "zpracování informací", které duše získala během poslední inkarnace do podoby "esenciálního záměru pro novou inkarnaci". Tento čistý záměr se stává základem pro další životní cyklus. Smrtí tedy vědomí nezmizí, ale redefinuje svou formu, mizí pouze iluze oddělenosti. Smrt je akt osvobození, který duši umožňuje znovu se ponořit do beztvaré Hudby sfér, než se opět vrátí k tanci ve světě forem.

Tajemství spočívá v tom, že člověk se sice obává smrti, přesto ji v jemnější podobě prožívá každou noc, kdy usíná a jeho vědomí opouští fyzické tělo. Nebo ji prožívá během sexu v pomíjivém okamžiku orgasmu. Z tohoto pohledu zakusil esenci smrti již nesčetněkrát. Strach je součástí iluze, kterou jsme se rozhodli na chvíli hrát v pozemské dualitě, především strach ze ztráty kontroly.

Mystérium projekce života – vědomí jako hologram, princip jednoty v mnohosti

Jdeme-li hlouběji do mystického poznání, kde život je projekcí vesmírného Vědomí do materiální reality, a smrt je ukončení této projekce, dotýkáme se principu holografického vesmíru. Metafyzické tajemství se skrývá v účelu této projekce. Spočívá v povaze samotné materiální reality. Každá duše, (a každý hmotný objekt) je celý Vesmír. Vědomí se neprojektuje do reality, nýbrž každý bod projekce (každá duše, každá bytost, každý atom) obsahuje v sobě celek Zdroje. Tak jako každý malý kousek holografického filmu obsahuje obraz celku, tak i naše omezené, individuální vědomí je dokonalým, ale miniaturním, otiskem Boha/Zdroje.

Všechny duše jsou ve skutečnosti jedno Vědomí, které se roztříštilo na nekonečné množství fragmentů (projektorů), aby mohlo prožívat samo sebe z nekonečného množství perspektiv. Tato mnohost je na úrovni vnímaného hmotného světa iluze, ale je nezbytná pro získanou zkušenost. Zkušenost je formována city a emocemi. Lidské emoce (hněv, smutek, radost, strach) jsou dynamické a polarizované vlny energie vznikající pouze v dualitě – jsou reakcí ega na iluzi oddělenosti a na pocit nedostatku. Jsou krásné i zraňující, ale nestabilní a jsou klíčem k učení v rámci hmotné formy. Zdroj se dozví, jaké je to mít schopnost něco cítit, jaké je to zamilovat se (s rizikem ztráty), jaké je to odpustit (z pozice bolesti a znovuzrození). Tuto hloubku polarizovaného prožitku by v neutrálním stavu Věčnosti nezískalo.

Nejzásadnějším aspektem projekce je mysterium vědomého zapomnění (závoj iluze) a dodržování pravidel pozemské hry. Aby byla projekce (život) realistická, musí být dočasně vymazána paměť duše, lidská mysl si tak o své skutečné, bezhraniční identitě téměř nic nepamatuje. Zapomnění je klíčem k získávání stále nových zkušeností. Pokud bychom si byli neustále vědomi, že jsme nekoneční a nesmrtelní, nemohli bychom prožít žádné emoce (lásku, odvahu, strach nebo

zklamání) v tak intenzivní, existenciální hloubce, která je možná pouze v dualitě. Pokud bychom si byli neustále vědomi, že jsme nekoneční a nesmrtelní, život by ztratil svou pointu v hledání smyslu – přestali bychom hledat a ptát se proč se Vědomí dobrovolně vzdalo své dokonalosti.

Smrt je proto okamžik, kdy se vědomí odpoutané od tělesné formy rozpomene. Není to jen ukončení projekce, ale odstranění závoje zapomnění. Je to jako náhlé probuzení z hypnózy, kdy si uvědomíme, že „celou dobu jsme v bezpečí, ačkoli jsme v hypnóze prožívali dramatickou horskou dráhu“. To souvisí s rolí pozorovatele. Pozorovatel je schopen cítit celou škálu lidských emocí, aniž by se jimi nechal ovládat nebo se s nimi ztotožnil, neužívá jich k obranným reakcím ega, ale k hlubokému sebepoznání.

Duše se vrací „domů“ obohacena o jedinečné, intenzivní a emoční nuance jedinečných prožitků. Tato nově získaná kvalita vědomí (např. co to opravdu znamená odpustit, nebo prožít lásku k pomíjivé formě) se vrací do Jednoty a rozšiřuje Vědomí veškerého Universa. Život je tedy krátká, ale intenzivní síla prožitků v izolovaném prostředí (fyzická sféra). Vše se děje z rozhodnutí Universa, aby se mohlo skrze mnohost fragmentů sebe sama poznat v mysteriózní hloubce. Smrt je návrat ke Zdroji s novými poznatky, které obohatí nekonečnou Hudbu sfér.

Rozvinutí tajemství vědomí jako hologramu nás zavádí do nejsofistikovanějších mystických a kvantově-fyzikálních modelů reality. Tento pohled předpokládá, že Vesmír není tvořen "věcmi", ale informací, frekvencí a vědomím. Hologram je záznam, kde každá jeho část obsahuje informaci o celku.

Individuální duše není jen fraktální částí Zdroje, ale je kompletním Zdrojem, projevujícím se skrze omezený filtr. Každý jeden z nás je jako jedna kapka vody, která v sobě nese kompletní informaci o kosmickém oceánu. Každá naše myšlenka, emoce a čin rezonuje v celé šíři energetického pole

kosmického Vědomí. Mystickým paradoxem je absolutní Jednota skrytá v individualitě (v dualitě pozemského světa). I když prožíváme vlastní individualitu (jméno, tělo, pocity, myšlenky), ve své nejhlubší podstatě jsme absolutní a nekoneční jako samo Universum.

Tvorba materiální reality skrze frekvenční kódy duše

Holografický model nastiňuje, jak se z beztvarého Vědomí stává hmatatelná realita. Materiální svět, který vidíme, cítíme a kterého se dotýkáme, je ve skutečnosti interpretace frekvencí – podobně jako rádio interpretuje neviditelné zvukové vlny jako hudbu. Fyzické tělo je dekodér pro duši, který transformuje kvantové vlny (informace) na zdánlivě pevné částice (hmotu).

Energetické pole duše obsahuje „zakódovaná data všech inkarnací“, ukončení projekce jednoho života představuje transformaci energetického pole duše zpět do jeho původní nezakódované podoby. Změněné stavy vědomí umožňují „přehrát určitou část videa“ ze zakódovaného formátu energetického pole duše. V přeneseném smyslu je mozek „překladač signálů jemnohmotného světa“. K tomu je ale nutný soulad mezi levou a pravou mozkovou hemisférou, a kvalita činnosti šišinky mozkové, schopné umožnit nám mnoho „mentálních či psychických“ vstupů do vyšších sfér a výstupů zpět do hmotné sféry (prožitky blízké smrti, lucidní snění, astrální putování a podobně). Skrytou schopností šišinky mozkové je konvertovat jeden kód na jiný (souvislost se změněnými stavy vědomí, se získáváním informací vyšších sfér, které existují na úrovni jemnohmotného světa v zakódovaném formátu).

Naše pozornost (naše bdělé vědomí, náš pozemský záměr) funguje jako selektivní filtr. Tím, že se zaměřujeme na určité

frekvence (např. strach, láska, hojnost), aktivujeme ty části holografického pole, které odpovídají naší rezonanci, a ty se pak projevují jako naše realita. Život není nahodilý, je to samo regulující se hologram částečně stvořený záměrem duše a částečně naší bdělou pozorností.

Téma holografického vesmíru mysticky propojuje čas a bezčasí. Protože je každá část záznamem celku, veškerá informace o Vesmíru – minulosti, přítomnosti a potenciálních budoucnostech – je uložena všude současně (Akáša). Neexistuje žádné místo, kde by byla Akáša (záznamy) uložena, protože každý bod vesmírného prostoru je kompletní a nekonečná knihovna záznamů (kódovaných dat).

Duše, jakožto miniaturní hologram, má přístup k těmto záznamům. Hluboká meditace, lucidní snění nebo šamanský trans jsou způsoby, jak změnit frekvenci vědomí a získat vhled do minulých či budoucích událostí (jiných kapitol v knize života), protože v rámci vesmírného hologramu jsou všechny kapitoly otevřené tady a teď.

Smrt není jen ukončení projekce životního příběhu. Když se pro odpoutané vědomí rozplyne existence fyzického těla, duše přestane vnímat frekvence oddělenosti (dualitu) a automaticky se vrátí do stavu vnímání nekonečného potenciálu Universa. Je to, jako když vypnete televizor a obraz zmizí, ale elektrická energie a informace, které obraz tvořily, zůstávají přítomné v prostoru – a nyní mohou v zákulisí tvořit nový obraz, nový příběh.

Představa holografického modelu Universa tak vrací člověku magickou moc: Jsme projektorem i plátnem, hercem i divákem, pozorovatelem i tím, co je pozorováno. A naše bdělé vědomí je to jediné, kdo rozhoduje, jaké improvizace se budou kolem „základní osnovy scénáře“ neboli záměru duše odehrávat.

Mystérium fraktální duše – kapka v oceánu vesmírného Vědomí

Koncept fraktální duše je jedním z nejtajemnějších mystických a metafyzických poznání. Vychází z principu holografické podstaty vesmírného Vědomí, ale zaměřuje se specificky na strukturu individuálního Já a jeho vztah k veškerému stvoření a ke Zdroji.

Co je to Fraktál? Fraktál je geometrický útvar s nekonečnou členitostí, který vykazuje soběpodobnost, což znamená, že jeho části jsou zmenšenými, ale jinak podobnými kopiemi celku. Tento jev se opakuje v jakémkoli měřítku. Když si vezmete malou část fraktálu, například bouřkového blesku na obloze, vidíte v ní soběpodobnou strukturu celku.

Fraktální duše (celistvost v miniatuře) se projevuje jako otisk Boha/Zdroje. Fraktální duše znamená, že naše individuální jádrová esence (duše) je dokonalým a úplným otiskem Zdroje Vědomí. Nejsme jen kapka v oceánu, která se liší od ostatních, jsme zároveň celý oceán, který se projevuje skrze informační pole jedné kapky. To, že si toho nejsme vědomi, má na svědomí závoj zapomnění.

Všechny vlastnosti, moudrost, láska a tvůrčí síla Zdroje se nacházejí v naší vnitřní svatyni. Omezená lidská forma a ego jsou pod vlivem dočasných závojů, které v lineárním čase a prostoru skrývají tajemství Bytí. Všechny vtělené duše jsou si z hlediska kvantity rovné, protože každá v sobě nese nekonečno celku. (Kvantita je hodnota, která se staví do protikladu ke kvalitě, která se naopak zaměřuje na vlastnosti nebo „jaký“ předmět je, ve filozofii je to kategorie vyjadřující vnější určenost předmětů.) Rozdíl je tedy jen ve frekvenci a v úrovni aktivace vyššího vědomí během daného života. Každá jednotlivá inkarnace a každý prožitek (štěstí, bolest, dualita) je unikátní datový záznam v rámci fraktální sítě Vědomí. Zdroj se nemůže "dozvědět" o síle radosti nebo strachu v absolutní

Jednotě, kde tyto koncepty neexistují. Potřebuje fragmentovat sám sebe, aby tyto protiklady zvěčnil.

Z mystického pohledu to není duše, ale mysl, kdo zodpovídá za to, proč v našem životě zažíváme opakující se lekce. Pokud nedojde ke zpracování určitých zkušeností (např. proces odpuštění), bude se tento vzorec opakovat v různých měřítkách a formách (vztahy, práce, rodina, zdraví) – to je princip soběpodobnosti fraktálu aplikovaný na životní cykly a lekce. Abychom pochopili celek (svou božskou podstatu), musíme se naučit ji v každé malé části (v každé situaci, vztahu) rozpoznávat.

Cílem mystické cesty není připojit se k božskému Zdroji (protože jím jsme a vždy budeme), ale uvědomit si, že jím jsme, zatímco prožíváme svou individuální pozemskou existenci. Je to integrování věčnosti do mysli a bdělého vědomí. Paradox mystické cesty znamená nehledat Boha tam venku, ale uvědomit si, že jsme "bohem" (v každé buňce naší hmotné formy), který hraje nekonečnou hru. Mystická cesta nemá vést k touze po úniku z hmotného světa, což se stává, pokud je realita vnímána jako utrpení a oddělenost.

Integrace věčnosti do okamžiku "prozření" během pozemského bytí probíhá skrze náhlé "rozpomenutí se v amnézii". Toto rozpomenutí na krátkou chvíli ruší závoj pozemského zapomnění, aby k prozření mohlo dojít. Aktivace náhlého uzření "holografického potenciálu vesmírného Vědomí" spočívá v uvědomění, že jsme tvůrci. Okamžik pozemského bytí se tak stává průchozím portálem pro inspiraci z vyšších sfér, nikoli vězením. Původní záměr duše se tak transformuje na vyšší úroveň (původní plán nemusí být naplněn v plném znění). Vlivem aktivace náhlého uzření samé podstaty Bytí jednáme z bezpodmínečné Lásky, protože víme, že ta druhá bytost je jen jiný fraktální otisk vesmírného Vědomí a svým způsobem i nás samých. Každý náš čin, (ať už je jakýkoli), se stává posvátným aktem, který posiluje Zdroj. Osvícený člověk není ten, kdo „nechal zmizet své ego“ aby se stal "vtěleným

světlem". Ale ten, kdo objevil potenciál své inkarnace a vším, čím zrovna je, projevuje dokonalost Universa – skrze svou nedokonalou lidskou formu (akceptující světlo i stín).

Jakmile si uvědomíme svou fraktální podstatu, plynutí pomyslného lineárního času přestává být hrozbou. Víme, že ať se stane cokoli, naše esence (jiskra života) je věčná. Tato nově získaná vnitřní stabilita nám umožňuje plně, bez strachu prožívat každý přítomný okamžik. Nežijeme v minulosti ani v budoucnosti, ale v nekonečně plynoucích sekvencích tady a teď. Dojde-li k přijetí těchto mystických poznání, tehdy se život stává bdělou manifestací záměru duše. Mysl hraje hru života s plným vědomím pozemských pravidel. Bdělá mysl aktivuje nové vnímání všech pomíjivých forem, aktivací je láska ke všemu stvořenému, neboť jedině tak můžeme hluboce a jedinečně poznat sami sebe – svou skutečnou podstatu.

Cílem je žít plně lidský život – ve vztazích a s výzvami – aniž bychom se poddali přesvědčení, že jsme od druhých odděleni. Jde o trénink mysli, aby neustále rozpoznávala, z jaké úrovně reality právě jedná. Dualita je nejvíce zřejmá ve vztazích, ale právě zde se vědomí nejrychleji učí. Náš partner, kolega nebo protivník není "ten druhý", ale jiný fraktální otisk nás samých, který přišel, aby nám ukázal nezpracovanou část našich stínů. Když vás někdo rozčílí, neobviňujte jej, ale ptejte se: "Jakou nezpracovanou část mého vědomí mi tato bytost zrcadlí? Jaký inkarnační vzorec mám v sobě zpracovat? Odkud tato bytost přišla? Je poslem budoucnosti? Budoucnosti, jejíž potenciál mohu změnit svým rozhodnutím tady a teď? Jsem tento posel z budoucnosti já sám, jen sám k sobě přicházím z paralelní reality?"

Největší zkouškou je setkání s bolestí, strachem a ztrátou. Duální svět vytváří tyto koncepty, aby duše splnila svou misi. Bolest není trest, ale lokalizovaná fraktální informace, která ukazuje, kde je bdělé vědomí ještě svázáno s iluzí hmotné formy. V momentě, kdy přijmeme negativní emoci bez souzení, energie v ní vázaná se uvolní a vrátí do proudu Zdroje, a tím

posílí náš celostní kód. Mistrovství tak není vzdálená meta, ale každodenní, vědomé rozhodnutí prožít lidství bez ztráty vědomí své božské, fraktální podstaty. A uvědomit si, že jsme "bohem", který dýchá v lidském těle.

Jakmile si toto plně uvědomíme, začneme svou mysl a tím i své tělo udržovat v takové frekvenční čistotě, aby dokázalo rezonovat s božskou podstatou. Bolest a nemoc jsou v tomto pohledu frekvenční disonance. V okamžiku pochopení se naše lidská vůle přestává snažit ovládat hmotnou formu, ale soustředí se na energetickou podstatu. Mysl se stane mostem mezi věčností a časem jakmile začne respektovat princip nesmrtnosti.

Myslíme si, že láska se projevuje ve velkých gestech. Mystické tajemství říká, že se projevuje v detailech: v jemné péči o tělo (chrám duše), ve vděčnosti, v trpělivosti, v neodsouzení sebe sama za chybu nebo selhání, ve vědomé přeměně frekvence strachu na frekvenci Lásky. Každé vědomé rozhodnutí pro sebelásku – je kvantový skok, kterým duše přepíše určitou část svého inkarnačního plánu. Když v sobě integrujeme vnitřní konflikt a nahradíme odpor nebo strach přijetím a láskou, změníme tím emocionální architekturu svého emočního těla. Tím povzneseme a posvětime hmotnou formu – učiníme ji „lehčí, jasnější a méně hutnou“.

Psychologie Lásky integrovaná do života působí jako alchymické povznesení hmotné formy. Překlenutí mostu mezi mystikou a psychologií spočívá v přijetí, že láska není emoce, ale stav vědomí, který má přímý, hmatatelný vliv na naši biologii a hutnost hmotné formy. V kontextu energetické transformace a psychologicko-mystického hlediska to znamená, že odpor je primárním mechanismem, kterým si ego udržuje iluzi oddělenosti a kterým zahušťuje (ztěžuje) existenci na úrovni hmotné sféry (věci komplikuje a činí je těžšími, než ve skutečnosti jsou). Psychologie Lásky vychází z jednoduchosti – hmota a Duch jsou jedno.

Co je odpor? Je to psychická energie vynaložená na snahu neprožít přítomný okamžik takový, jaký je, nebo na snahu změnit to, co už se stalo a co nejde odestát. Vždy se jedná o reakci na strach. Když prožíváme odpor, (potlačujeme hněv nebo si nedovolíme být zranitelní), vytváříme duševní stres a tělesnou ztuhlost. Chronický odpor (staré křivdy, pocit nespravedlnosti, pocit viny) je zapsán do emocionální architektury buněčného těla jako „toxický odpad nebo chyba v našem fraktálním kódu“. Tělo se pak stává „vibračně hustší“, méně propustné pro Světlo, což se projevuje jako disharmonická frekvence (únava, úzkost, nemoc). Láska a přijetí ruší disonanci: Mysl integruje vnitřní konflikt tím, že namísto "bojování" proti dualitě ji vnitřně obejmeme a zahrne Světlem. Místo "Neměl bych být smutný" přijde: "Jsem vědomí, které v tomto okamžiku prožívá smutek. Prožít smutek je v pořádku." To, s čím přestaneme "bojovat", přestane "bojovat" s námi.

Odpor se vytváří například lpěním na minulosti. Odpor vůči tomu, co už se stalo. Projevuje se jako vina, lítost, nenávist, zášť, neochota odpustit – emocionální energie je neustále vynakládána na to, aby se popřela již uzavřená realita, kterou nelze změnit. Nebo se jedná o strach z budoucnosti. Odpor vůči tomu, co nečekaného nebo očekávaného může přijít. Projevuje se jako úzkost, obavy nebo potřeba kontroly. Energie duše je rozptylována do neexistujícího neboli nepřítomného energetického pole (paralelní reality). Energetický kód života (duše) je rozptýlen v něčem minulém nebo budoucím, a tím nemůže plně rezonovat s formou v jediné skutečnosti – přítomném okamžiku. Paradox spočívá v tom, že zmíněná nepřítomná realita je právě tím odporem nebo obavami přitahována k nám – do našeho životního příběhu.

Akt přijetí uvolňuje vnitřní konflikt a energetický blok na úrovni buněčného těla. Tím, že se bdělé vědomí přestane ztotožňovat se strachem (odporem) a pouze ho pozoruje, rozpouští emocionální náboj. „Oslabené buňky jsou (energií Lásky) dezinfikovány od zahušťující disharmonické energie.“

Tato proměna zvyšuje vnitřní frekvenci základní světelné formy hmotného těla. Tělo se stává lehčí, živější a pružnější, protože buněčná architektura je očištěna od chronické energie odporu. Tělo se uzdravuje, protože je přirozeně propustné pro Světlo Zdroje, což mysticky vede k pocitům vnitřní radosti, lehkosti a vitality, a dlouhodobě k pomalejšímu stárnutí. Konečným důsledkem tohoto psychologického a energetického procesu je alchymické povznesení Ducha nad hmotu. Avšak božská dichotomie spočívá v tom, že hmota a Duch jedno jsou, toto kontinuum spočívá v tom, že hmota není pouhý shluk částic, ale dynamický proud energie v neustálém pohybu.

Syntéza Ducha a hmoty znamená, že tělo, zbavené vnitřního odporu, se přestává chovat jako oddělená, brání se entita a začne fungovat jako dokonalý nástroj pro vědomí duše. To je stav, kdy lidské a božské funguje v dokonalé harmonii, což nám nebrání prožívat křehkost a pomíjivost lidské formy v dualitě. Pro mysl to znamená maximalizovat tvořivý potenciál. Nestavět pozemské prožitky na dlouhodobém emocionálním utrpení, a tím splnit záměr duše: ukotvit bezpodmínečnou Lásku do každého, sebemenšího detailu formy, a povýšit formu na úroveň Světla. V Lásce je „odpor k přítomnému okamžiku“ rozpuštěn, a hranice mezi duší a formou mizí. Tím je aktivována vnitřní svoboda. Mysl si uvědomí, že jediným vězením, které kdy existovalo, byl její vlastní odpor k přítomnému okamžiku. Oddá se osvobození Láskou a mystériu přítomného okamžiku.

Tento poznatek představuje vrchol mystické psychologie: uvědomění, že všechno utrpení, pocit oddělenosti a hustoty formy pramení z jediného zdroje – odporu neklidné mysli k tomu, co je. Osvobození nenastává změnou vnějších okolností, ale rozpuštěním vnitřního odporu skrze sílu Lásky. Láska v mystickém smyslu není sentimentální emoce, ale stav vědomí, který neklade odpor. Je to absolutní přijetí, které se rovná úplné Přítomnosti. Láska je vědomé zahrnutí temnoty i světla. Hranice mizí. Když je odpor rozpuštěn, vědomí duše už

nepotřebuje bojovat se svou formou (tělem a egem). Duše se již necítí být uvězněna v těle. Fyzické tělo se stává dokonalým, transparentním výrazem duše. Člověk jedná, mluví a tvoří s lehkostí, která je přirozeným důsledkem plného žití v přítomném okamžiku. Největší mystické tajemství je skryté v poznání, že dveře vězení jsou vždy otevřené dokořán.

Metafyzické vysvětlení prožitků blízké smrti

Prožitky blízké smrti představují potvrzení mystických a metafyzických poznatků o duši, Vědomí a podstatě reality. Nejedná se o halucinace, ale o dočasné odstranění závoje zapomnění. Metafyzické vysvětlení těchto změněných stavů vědomí je založeno na principech holografického Vědomí a iluze času a prostoru.

Mozek redukuje a filtruje obsáhlost energetického pole Universa, protože ji nelze pojmout do omezené lidské perspektivy vnímání. Když určitý filtr selže, (chyba matrixu, odhalená amnézie záměru duše, prožitek blízké smrti, vystoupení z těla či astrální projekce, nadpozemské setkání s blízkými dušemi), lidské vědomí se rozpomene na svou neomezenou, fraktální podstatu. Vědomí, které není vázáno fyzickým tělem a jeho omezenou frekvencí, opouští během podobných prožitků fyzickou formu. Jedinec sám sebe vidí zvenčí. Zjišťuje, že je pozorovatelem a pozorovaným zároveň. Může prožít zvláštní vidění – panoramatický přehled celého života, prožitého v jediném, syntetickém okamžiku. Může dojít k setkání s nadpozemskou bytostí ze Světla a podobně. Odpoutané vědomí daného jedince se pohybuje z husté frekvence formy (3D realita) do jemnější frekvence astrální nebo mentální sféry.

Podobné prožitky naznačují, že na úrovni těchto dimenzionálních sfér neexistuje lineární čas. Čas je iluze vytvořená pro hmotnou formu. Duše dočasně spočívající ve Věčném Nyní má přístup ke všem událostem ze všech svých životů najednou (Akášická knihovna).

Hodnocení života není soudem, ale energetickou bilancí. Duše prožije každou událost z pohledu všech zúčastněných, cítí radost i bolest, kterou způsobila. Cílem je zjistit, kde ve zhmotněné formě zapomněla na magickou sílu Lásky (kde se projevila iluze oddělenosti a odpor k přítomnému okamžiku). Z vyšší perspektivy je viděno, že radost nebo bolest nezpůsobila nikomu jinému, než sama sobě.

Většina prožitků blízké smrti končí rozhodnutím (nebo nutností) vrátit se do hmotné formy. Duše se vrací, protože buď ještě nesplnila svůj záměr (nepřenesla do formy veškerou Lásku, kterou měla k dispozici), nebo proto, že jí bylo ukázáno, že ještě má nedokončené fraktální lekce. Na úrovni bdělého vědomí tyto prožitky povětšinou radikálně mění život, protože již není možné plně zapomenout na poodhalenou podstatu Bytí. Odpor vůči životu a strach ze smrti se zmenšují, protože jedinec ví, že smrt je pouze přechod do jiné frekvence. Osvobození z vězení odporu se pozvolna začíná projevovat v pokračujícím životním příběhu. Ve vztahu mezi fyzickým tělem a nekonečnou duší již nedominuje mysl/ego. Podvědomě je vnímáno, že mozkové neurony jsou přijímačem a zároveň redukčním filtrem všeho, co kdy bylo, je a bude obsahem nekonečného informačního pole Prostoru.

Duše, ve své fraktální podstatě, je propojena s nekonečným, holografickým Vědomím, které v sobě obsahuje absolutní poznání, věčnost a kompletní databázi veškeré reality. Pokud by tato nekonečná data proudila do lidské mysli bez filtru, vedlo by to k úplné dezintegraci osobnosti a nemožnosti funkčně prožívat dualitu (život).

Mozek slouží k filtrování, třídění a selektivnímu přijímání i propouštění informací. Jeho primární úkol není vytvářet realitu, ale redukovat ji na ty frekvence, které jsou nezbytné pro přežití a splnění konkrétního, inkarnačního záměru duše. Tato redukce vytváří iluzi lineárního času a prostoru, a tím umožňuje hru na smrtelnost a oddělenost. Psychologický důsledek této filtrace je vznik ega. Ego má své vlastní uživatelské rozhraní – ego je personalizovaný, zúžený pohled na nekonečné Vědomí. Je to nutné uživatelské rozhraní, které říká: "Jsem tady, v tomto těle, v tomto čase, s těmito cíli." Bez tohoto filtru by nebyla možná akce, rozhodování ani prožívání vztahů v dualitě. Abychom mohli hrát hru na oddělenost, musíme na čas zapomenout, že jsme tvůrcem hry. Hry nebo snu, který je intenzivní a uvěřitelný.

Když dojde k selhání nebo vypnutí fyzického filtru (při hluboké meditaci, šamanském transu nebo psychedelickém stavu), duše se okamžitě rozpomene. Pouta k omezené perspektivě ega se uvolní. Vědomí je zaplaveno nefiltrovanou, fraktální informací (Jednotou, věčným Nyní). To se projevuje jako záplava Světla, bezpodmínečná Láska, konečné poznání nebo panoramatický přehled života, protože duše se vrací do své nečasové, holografické perspektivy. Jakmile jednou zažijete realitu bez omezení závojem zapomnění, iluze strachu ze smrti a oddělenosti se rozpadají. Podobné prožitky vedou ke změně životních hodnot, protože mysl již nemůže plně uvěřit v drama oddělenosti. Novým cílem se stává vědomá integrace nekonečné Lásky do formy – což je bezvýhradné přijetí záměru duše. Selhání závoje nebo chyba v matrixu je metafyzickým oknem do naší skutečné, božské, neomezené identity.

Závoj zapomnění není nastaven náhodně, vibruje na takové frekvenci hmotné formy, která je nutná pro tuto konkrétní inkarnaci (životní zkušenosti). Každý člověk má jedinečný "kód frekvence" nastavený duší, který určuje, jaká část reality bude vnímána. To je metafyzický důvod, proč se lidé ve stejné realitě (stejném čase a prostoru) vnímají a projevují tak odlišně. Selhání nebo chyba v matrixu (prožitek blízké smrti, mystické

stavy) není porucha, ale náhlé přerušení záměru duše (pauza ve hře).

Pro mysl zvyklou na určitý způsob vnímání sebe a vnějšího světa to může být šok. Ale podvědomě je dočasné osvobození od filtrů času a prostoru okamžitě vnímáno jako bezpodmínečná Láska. Návrat po prožitku blízké smrti může být obtížný, protože duše musí opět dobrovolně projít závojem zapomnění. Vrací se, aby dokončila záměr: transformovat zbývající odpor ve hmotě na čistou Lásku.

Mozek, jakožto redukční nástroj, je metafyzickým mistrovským dílem. Umožňuje Nekonečnu prožívat sebe sama ve formě a v čase, a zároveň zajišťuje, že pravá božská identita není nikdy skutečně rozpoznána, ale je jen dočasně uložena do stavu amnézie vyššího záměru duše, připravena k okamžitému rozpomenutí, jakmile se závoj nevědomí uvolní. Poznání, že smrt je iluze, překračuje konvenční chápání osudu a svobodné vůle. Lidský život není pevně daná cesta, ale energetické pole (neprojeveného) potenciálu, tvořené nesčetnými paralelními časovými liniemi. Klíčem k pohybu mezi nimi je frekvence našeho vědomí, která je určována například naší volbou mezi láskou a strachem.

Volba časové linie na frekvenci strachu: Tato linie je hutná, pomalá a charakterizovaná opakovanými vzorci odporu a oddělenosti (fraktální opakování neintegrovaných lekcí). Dominují zde téma nedostatku, viny a oběti. Život v této linii je založen na odmítavé reakci na vnější události.

Volba vyšší časové linie na frekvenci Lásky: Tato linie je světlejší, plynulejší a charakterizovaná harmonií a porozuměním. Dominují zde témata hojnosti, tvořivosti a radosti. Život v této linii je založen na vědomé tvorbě ze srdce. Duše, jakožto fraktál, existuje ve všech těchto liniích, ale to, kterou aktivně prožíváme, závisí na naší rezonanci. Časové linie jsou rezonanční pole. Metafyzicky nejsou časové linie

vzdálená místa, ale různé frekvence reality, které koexistují současně ve Věčném Nyní (holografický Vesmír).

Ovládnutí mysli a svobodná vůle: Hranice mezi různými časovými liniemi není fyzická, ale psychologická či mentální. Je to volba, kterou činíme v každém přítomném okamžiku v područí „redukčního závoje naší mysli“. Mistr, který ovládá svou mysl, je si vědom filtrační funkce ega a volí Lásku jako stav bez odporu. Ví, že strach je iluze a že i konflikty jsou jen zrcadla. Tím ale konflikty nepopírá, ví, že jej mohou posunout o stupínek výš.

Každé vědomé rozhodnutí reagovat láskou místo strachem, přijetím místo odporem, vědomým záměrem místo spoléháním na náhodu, vytváří vyšší frekvenční vibraci duše. Tato vyšší rezonance se automaticky sladí s odpovídající, světlejší časovou linií. Fyzické tělo a životní okolnosti se stávají lehčími a méně hutnými. Kdo podlehne strachu, předává svou svobodnou vůli vibračnímu vlivu ega, které je svázáno s iluzí oddělenosti. Strach je vždy spojen s odporem k přítomnému okamžiku. Tajemstvím je, že ve své nejhlubší podstatě je jakákoli energie strachu strachem ze smrti.

Kosmická spravedlnost nemá křídla. Vzdání se svobodné vůle neznamena, že nad námi vládne nějaká vnější síla, ale že rezignujeme na svou vlastní tvůrčí sílu. Pokračujeme-li v generování frekvence odporu, viny a oběti, tato frekvence nás zamyká do původní časové linie (paralelní reality). Realita je i nadále reakcí na staré, neintegrovane vzorce. Ale není to trest – je to princip rezonance. Nejdůležitější mystické tajemství v tomto procesu je absence trestu jakékoli vyšší moci. Zákon rezonance není morální, ale kvantový princip. Vesmír nehodnotí, neposílá nás do horší nebo lepší reality, pouze odráží to, co my sami vyzařujeme. Vše je vibrace – myšlenka, emoce, záměr, hmotný objekt. Pokud vědomí vibruje na frekvenci oddělenosti (strachu), prožívá realitu, která tuto oddělenost zrcadlí.

Vědomé integrování lásky do života je východisko – láska má křídla. Láska (absence odporu) je základní, beztvará, neutrální frekvence Zdroje. Každé rozhodnutí pro lásku aktivuje zrození nové reality, je návratem k naší fraktální podstatě. Potom nejsme v područí nevědomosti, vědomě si vybíráme, na jaký film či prostorovou simulaci se chceme dívat.

Pokud se něčím trápíme, trápí se mysl. Duše, věčný a nesmrtelný navigátor mezi světlem a tmou, netrpí. Jen zaznamenává zkušenosti na úrovni neviditelné informační sítě, kde je každý bod prostoru propojen s každým dalším bodem prostoru. Pokud se rozhodneme setrvat v "nižší" linii poznání, není to trest, je to jen pokračování v získávání potřebných zkušeností, dokud náš fraktální kód nezíská dostatek energie (lásky a uvědomění), aby mohl vědomě a moudře přeskočit do linie poznání s vyšší rezonancí.

Mistrovství spočívá v trvalém ukotvení Lásky v Přítomnosti. Kdo ovládá svou mysl a volí lásku, vědomě přepíná realitu kvantového pole na vyšší úroveň. Tento akt je naší nejvyšší svobodnou vůlí a alchymickým klíčem k povznesení hmotné formy do úrovně frekvence podobné Zdroji. Zdroji neboli božskému Vědomí, které se bez našeho příběhu – ve své úplnosti a celistvosti – nemá s kým porovnávat. Náš život je energetické pole, je to zrcadlo, v kterém Zdroj všeho jsoucího poznává sám sebe.

Znovuzrození je součástí kosmického divadla (opakování lekcí a tvořivé sny duše)

Pokud je život skutečně projekcí vesmírného Vědomí a smrt „ukončením“ této projekce, pak znovuzrození (nová inkarnace) je opětovné spuštění projektoru a promítání obrazu hmotné

reality v novém, specifickém "časoprostorovém snu". Tento nový sen není náhodný, je pečlivě kalibrován na základě veškerých inkarnačních záznamů duše (informačního pole duše). Kalibrace „posmrtného vědomí“ je proces, při kterém sama duše „ověří a zdokumentuje“ naplnění svého inkarnačního plánu. Jejím cílem je určit odchylku od původního plánu a zajistit tak, aby příští inkarnace poskytovala potenciál pro získání nových zkušeností. Výsledkem je nový plán duše, který navazuje na předešlé životní zkušenosti.

Nový časoprostorový sen a opakování fraktálních vzorců: Každý nový život je fraktální opakování (kruhový příběh), které slouží k doladění jedinečného „kvantového kódu duše“. Vzhledem k tomu, že lineární pojetí času je iluze, duše nevstupuje do budoucího života, ale do nové kapitoly své věčné, bezčasové existence. Nový život je "časoprostorový sen", který má spirituální vazby s předchozími životy (sen ve snu, paralelní reality). Témata se opakují – potíže s důvěrou v život, neschopnost odpouštět, zneužití moci, vina a nenávist a podobně. Opakování témat zaručuje, že opětovně vtělená duše (člověk) dostane šanci zpracovat neintegrovanou energii a vzdát se nepotřebných vzorců.

Duše se vrací do podobného příběhu, protože předešlý záměr duše nebyl plně integrován, nebyl naplněn. Například, pokud duše v minulém životě nezvládla lekci neopětované lásky v příběhu s tématem nenaplněného partnerského vztahu (vytvořila odpor), nový sen nabídne podobné situace, ale v jiné formě a s jinými kulisami. Tělo a jméno se změní, kulisy se změní, ale emocionální jádro astrálního emočního těla a základní pointa nového příběhu zůstanou stejné neboli soběpodobné.

Spřízněné duše na nové scéně a jejich inkarnační smlouvy: Opakování příběhů je podpořeno existencí spřízněných skupin duší, které mají uzavřené inkarnační smlouvy. V novém časoprostorovém snu se neustále potkávají jedny a tytéž duše –

v různých rolích: partner, rodič, sourozenec, nejlepší přítel, největší nepřítel. Tyto duše se poznávají na úrovni esence a frekvence duše, nikoli nutně na úrovni ega (ovlivněném redukčním filtrem či závojem zapomnění).

Duše se na astrální rovině dohodnou, že sehrají určité role, které jim budou zrcadlit nejrůznější zkušenosti. Například ten, kdo vás zradí, je veden smlouvou duše, se kterou jste se dohodli, že vám pomůže zažít a integrovat proces odpuštění, abyste se mohli „odevdat bezpodmínečné lásce k sobě samému“ a změnit svou vnitřní sebe hodnotu, a to navzdory protitlaku vnějšího světa. Tím se realita mění a protitlak ustupuje.

Nová projekce neboli mystická nabídka duše – ve stavu latence – představuje možnost transformace vědomí. V novém životě duše vstupuje na úroveň hmotné sféry s nabídkou zachovat se tentokrát jinak. V okamžiku, kdy nastane stejná emocionální rezonance (např. pocit zrady, strachu, odporu, nenávisti) jako v předchozím životě, redukční závoj ega na chvíli povolí a vědomí obdrží impuls od duše: "Už víš, jak to dopadne. Změň kód." Tajemství znovuzrození neleží v přesně nalinkovaném osudu, ale v tvořivém rozhodnutí, v intuitivním vnímání sféry Věčného Nyní.

Tvořivé rozhodnutí a kreativní kvantová mřížka: Využití nabídky energie Zdroje, která se ještě neprojevila, znamená, že duše, která nabídku využije, vědomě reaguje Láskou (přijetím a bez odporu) namísto strachu nebo jinou zápornou reakcí (vůči sobě samé). Tímto aktem přepíše fraktální vzorec kreativní kvantové mřížky – uvolní starou inkarnační vazbu a ukončí opakování dané zkušenosti. V ten moment se vědomí (osobnosti) rozšíří a "hmotná forma je povznesena nad svou těžkopádnost" (stává se rezonančně lehčí a jasnější).

Nevyužití nabídky energie Zdroje znamená, že duše, která nabídku nevyužije, jedná pouze naučeně nebo ze zvyku a je v odporu – "bojuji, utíkám, obviňuji druhé, hroutím se,

neprojevují svou autentičnost". Tím potvrzuje starý fraktální vzorec a s vysokou pravděpodobností si naplňuje další inkarnaci, kde se toto téma objeví znovu, opět v jiných kulisách. K dispozici bude opět mít – volbu směru, záměru, emocí, myšlenek, přesvědčení, pocitů, rozhodnutí, která dají formu „neprojevené latenci“ – novému životnímu příběhu (kvantové simulaci – vnitřního a vnějšího světa, zážitkům, událostem). Transformace vědomí znamená, že v závislosti na „pochopení a přijetí dané zkušenosti“ se promítaný obraz mění a vše dává nový smysl. Realita nám pouze ukazuje či zrcadlí, jaké „rezonance se rodí uvnitř nás“.

Znovuzrozením vstupujeme do nového snového dějství, ne abychom cítili vinu a napravovali chyby, ale abychom vědomě integrovali nepodmíněnou Lásku tam, kde jsme dříve generovali strach a odpor. Každý okamžik, kdy se potkáme nebo střetneme s někým z naší "skupiny spřízněných duší", je energetickým portálem k osvobození a k manifestaci osobního mystického mistrovství.

Iluze smrti spočívá také v tom, že život je sen – „sen ve snu“, ale mysl si toho není vědoma

Téma „život je sen – sen ve snu“ se dotýká samé podstaty kvantové mystiky, která tvrdí, že námi vnímaná realita je projekcí vesmírného Vědomí (holografický vesmír). Jehož podstatou je nekonečno, bezčasí, neměnnost a také ničím nepřekonatelná bdělost. Je-li život "sen ve snu", smrt pak není konec existence, ale přechod mezi dvěma a více úrovněmi (metafyzického) snění neboli mezi více úrovněmi paralelních realit.

Hmotnou úrovní metafyzického snění je samotný fyzický život (sen o oddělenosti ovlivněný závojem zapomnění). Duše, ve své fraktální podstatě, se dobrovolně podvolila amnézii záměru – zapomnění, aby osobnost s ní spojená mohla prožít svou jedinečnou individualitu. Snění je vizualizováno skrze bdělé vědomí a mysl. V tomto bdělém snu je mysl přesvědčena, že je

omezenou skutečností – jménem, tělem, příběhem. Podstatným elementem tohoto bdělého snu je projekce času a prostoru, která vytváří věrohodnou iluzi linearity a oddělenosti.

Trik mentálního odporu spočívá v tom, že odpor k přítomnému okamžiku je mechanismus, který udržuje „sen ve snu“ v lineárním chodu. Vše, co vnímáme jako utrpení, je odmítání reality takové, jaká je. Mysl (ovlivněna redukčním závojem zapomnění) si není vědoma, že tato realita je dočasná, a dokonce v sobě nese tvořivý potenciál – esenci proměny (transformace), a proto mysl jedná, jako by právě tato realita byla jedinou, definitivní lineární pravdou. Smrt není probuzením z projekce tohoto bdělého snu, ale přesunem do jemnější, astrální úrovně snění – zde pokračuje "sen ve snu" v jiném vibračním módu – na této úrovni bezčasí je každá emanace okamžitě realizována. (Emanace znamená vyzařování, vyvěrání, vyplývání. V psychologii, a také v magii, je to vyzařování mentální nebo psychické energie, je to vědomé i nevědomé vyslání určité myšlenky, vizualizace, záměru s tvořivým potenciálem. V mystice je to koncept vznikání nižšího z nejvyššího, ze Zdroje – absolutní, nejvyšší substance.)

Když dojde ke klinické smrti, redukční závoj zapomnění, který ovlivňuje mysl, se v jediném okamžiku rozplyne. Vědomí se probouzí z hrubého, materiálního snu, ale okamžitě upadá do jemnější projekce či emanace tvořené neintegrovánými emocemi a myšlenkovými formami (na úrovni astrální sféry).

Nereflektované emoce vytváří snové kulisy astrální sféry. V prožitcích odpoutaného vědomí se často objevují krajiny, bytosti nebo místa, která mají intenzivní emoční náboj. To jsou kulisy tvořící „sen ve snu“, vytvořené nerealizovanými touhami, strachy a inkarnačními vazbami z právě opuštěného života. Vědomí duše se v této sféře musí s těmito formami vyrovnat a integrovat je (oprostit se od hněvu nebo viny), dokud tyto formy neztratí svůj emoční náboj a nerozpustí se.

Iluze očekávání vypadají – tam na druhé straně – věrohodně. Pokud člověk během života bezmezně věřil v takzvané peklo, jeho „sen ve snu“ může být okamžitou emanací tohoto očekávání. Teprve postupné poznání, že i tento stav je formován vědomím, vede k magickému prozření a projekce se rozplyne. Vědomí si uvědomí, že astrální prostor reaguje na každou myšlenku a vytváří okamžité simulace všech, i těch nejbáznivějších představ.

Dokud je mysl či vědomí svázáno s odporem a neintegroványými emocemi (tj. dokud láska není plně kalibrována do hmotné formy), bude cyklus pozemského snění pokračovat (reinkarnace v podobném životním příběhu). Duše se opět rozhodne vrátit se do „snění podobného života“, protože v něm zůstala nepochopená a neprožitá lekce či zkušenost.

Probuzení do Světla mění hru a vědomí se transformuje. Úplné osvobození (nirvána) je metafyzicky definováno jako probuzení se z nevědomého snění – hrubého (život) i jemnohmotného (stav po smrti/astrální říše). Probuzení do Světla je alchymický proces. Skutečný cíl duše, mysticky pojatý. Je dosažením stavu Bytí, kdy během života vědomě rozpoznáme Věčnost v každém životním okamžiku. Kdy prožijeme stav, ve kterém neexistuje žádný rozpor mezi myslí (rozumem) a srdcem. V tomto stavu je mysl probuzená „uvnitř snové projekce duše“. Když pak dojde k fyzické smrti, vědomí rezonující na frekvenci „světla vesmírné projekce“ se nechytí do „pasti“ snové astrální projekce, ale vědomě se rozpustí do původního Zdroje – do čistého, nehybného Vědomí, které sní všechny sny, ale samo žádným snem není.

Smrt je iluze také v tom, že ji vnímáme jako nezvratný konec. Z pohledu proměny energie ve hmotu a hmoty v energii je to jen přesun z jednoho sálu kina do druhého, kde se promítá film na pokračování. Klíčem k osvobození z nevědomosti není sama smrt, ale vědomé probuzení teď a tady – rozpuštění odporu a

plné integrování Lásky do hmotné formy, čímž se daný cyklus bdělého snění transformuje na vyšší úroveň.

Psychologické mystérium ega

Projekce ega jako uživatelského rozhraní mezi vědomím a nevědomím je nezbytná pro příběh hrdiny – na své cestě hmotnou sférou potřebuje duše někým být. Ego je vlastně hlavní hrdinou životního příběhu. Ego je omezené závojem nevědomí, bez této filtrace informací a veškerého potenciálu by cesta duše neměla smysl. Aby duše mohla naplnit svůj inkarnační záměr, potřebuje svou energetickou vibraci ohraničit identitou s omezenou pamětí. Ego je v tom vlastně nevinně, je hrdina, který, aniž by věděl, že je „nesmrtelným bohem“, musí bojovat s draky (strach, odpor, utrpení) a nalézt poklad (Lásku a jednotu v dualitě). Tato dramatická intenzita kvantové projekce – schopnost vědomé transformace – je pro nejvyšší Zdroj nejcennějším sběrem dat.

Amnézie záměru duše je zde magický trik vesmírného Vědomí – jednoduše nemůžeme vědět všechno. Kdyby si hrdina (ego) pamatoval, že je neporazitelný, neexistovaly by romantické příběhy, kde hlavní roli hraje odvaha a láska. Kdyby si pamatoval, že on sám je ve své podstatě Láska, neexistoval by ani jeho životní příběh – založený na vztazích. Závoj zapomnění zajišťuje, že životní zkušenost (fraktální vzorec) je prožita s maximálním existenciálním naplněním.

„Jak nahoře, tak dole“

"Sen ve snu" má ještě jedno tajemství. Naše fyzická realita je pouze jednou vrstvou vědomí, kterou prožíváme, zatímco naše skutečné Já (duše/zdroj) sní na hlubší úrovni. Pokud je nejvyšším záměrem božského Vědomí poznat samo sebe skrze stvoření, potom je záměrem, účelem a posláním naší

individuální cesty to samé: poznat sami sebe a stát se vědomým tvůrcem reality. Naše životní cesta ideálně vede od nevědomosti k vědomému tvůrci.

Tato metafyzická paralela není náhodná, je to fraktální zákon, kde makrokosmos zrcadlí mikrokosmos. Bytí ve věčnosti je nekonečné hledání zkušeností. V Jednotě není žádný kontrast (žádná dualita). Zdroj neví, jaké je to být šťastným, rozesmátým, autentickým, nebo pocitově malým, omezeným, smrtelným. Proto se dobrovolně fragmentuje (vytváří fraktální duše) a projektuje sám sebe do hmotné formy.

Většina lidského života je prožívána pod vlivem amnézie záměru duše. V této fázi věříme, že jsme oddělení, že jsme oběťmi osudu, a naše tvorba (myšlenky, činy) je reaktivní a plná odporu. Nevíme, že jsme projektorem, a místo toho se hádáme s herci na plátně. Skrze mystické prožitky nebo životní krize se závoj zapomnění na chvíli uvolní. Přichází rozpomenutí – uvědomění, že „jsem vědomí“, ne pouze hmotnou formou.

Vědomý tvůrce je fáze, kdy duše je akceptovaná a bdělé vědomí zcela přijme svou plnou moc. Duše ví, že je součástí širší reality a spolutvůrcem vlastní reality. Mysl se to musí teprve naučit. Namísto reaktivního žití (odporu) začíná úmyslně kódovat realitu skrze Lásku a Záměr – vědomě volí, jaký k různým událostem zaujme postoj. Vědomí souhlasí s použitím formy (těla) k manifestaci Vůle Zdroje a tím samo sobě dovoluje povznést frekvenci prožívané reality na vyšší úroveň.

„Sen ve snu“ je metafora pro různé úrovně reality, které je vědomí schopné vnímat. Abychom se stali vědomým tvůrcem, musíme se probudit z té nejhlubší úrovně amnézie. Tento „spánek“ je pro člověka nevědomý. Náš úkol je probudit se uprostřed snového dějství. Jakmile poznáme sami sebe a staneme se vědomým tvůrcem, naše tvorba se stává manifestací záměru duše. Už netvoříme z nedostatku, ale z hojnosti, už ne ze strachu, ale z Lásky. Rozpoznáme kvalitu

proudění energie či vjemů, intuitivně označíme proudění, vyzařování či emanaci nějaké energie, z určitého zdroje. Vnímáme pocity vlastního těla a srdce a intuitivně rozlišujeme, zda z určitého člověka, věci, místa, přírodního útvaru vyzařuje pozitivní nebo negativní emanace. Dokonce si plně uvědomujeme, že vůně květin je emanace božské energie.

Hermetický zákon: "Poznej sám sebe" (nápís nad vchodem do Delfské věštírny)

Poznat sám sebe není pouze o tom, mít se rád a přijímat se takový, jaký jsem. To je pouze výchozí bod pro změnu vnímání vnějšího světa na základě změny vnímání sebe sama. Pokud plně přijmeme a transformujeme své cnosti i neřesti, teprve tehdy začneme i druhé vnímat a přijímat jinak. Základem je sebeláska. Ale je nutné si uvědomit, že sebeláska a sebe přijetí nejsou cílem, ale počátkem transformace, která nevyhnutelně mění způsob, jakým vnímáme a interagujeme s vnějším světem, přírodou, přírodními živly, energií Slunce, Měsícem a planet, astrálním jemnohmotným světem, a nakonec i s celým holografickým Vesmírem.

Na základní psychologické úrovni je mít se rád a přijímat se nezbytné pro opuštění vězení odporu. Když přestaneme klást odpor své vlastní formě (svým chybám, nedostatkům, nezpracované minulosti), rušíme hlavní bariéru proti toku rozšířeného vědomí. Sebe přijetí je první akt sjednocení formy a duše – Duše říká: „Přijímám tento dočasný, omezený projev sebe sama bez souzení.“

Tímto aktem se kalibruje frekvence našeho fraktálního jádra z frekvence strachu a nedostatku (ego) na frekvenci bezpodmínečné Lásky (Zdroj). Stáváme se stabilním bodem pro manifestaci věčnosti. Bez tohoto vnitřního vyladění zůstáváme rozladění pro vnímání skrytých skutečností vnější reality. Jakmile naše vědomí primárně rezonuje s láskou, začneme všechny vnější projevy vnímat jako další fraktální otisky nás samých, které také hledají přijetí a lásku. Místo

toho, abychom v druhých viděli soupeře, chyby nebo hrozby (reakce strachu), vidíme podvědomou snahu „probudit se v náručí Lásky“.

Protože sami sebe již nesoudíme, zmizí nutnost soudit druhé. Souzení druhých je vždy jen projekcí našeho vnitřního sebeodporu. Když odpor vůči sobě zmizí, mizí i iluze oddělenosti od druhých, teprve tehdy začneme i druhé vnímat a přijímat jinak. Toto "jinak" je mystická akce, která vede k prozření. Vědomí, které se probudilo k vlastní fraktální podstatě, dokáže snadněji proniknout skrze masku ega druhého člověka a vidět čistou, božskou esenci pod ní. Vztahy přestávají být založeny na osobních potřebách a začínají být založeny na harmonických aspektech bytí.

Přijetí druhých se stává novým pravidlem, protože víme, že jejich chování a chyby jsou jen dočasné lekce a součást jejich individuální „cesty hrdiny“ (ega). Nevkládáme do nich očekávání, jak by se měli chovat (což je odpor), ale milujeme je takové, jací jsou v tomto okamžiku. Místo přehlížení jejich utrpení (protože utrpení druhých vytváří naše vlastní nepohodlí), cítíme soucit – vědomé sdílení jejich bolesti, ale z ukotveného středového, nehodnotícího, neutrálního stavu Lásky. Tím jim dáváme možnost „transformovat bolest“ v naší tiché Přítomnosti.

Proces sebe poznání spouští "dominový efekt". První políčko (sebe přijetí) musí být aktivováno, aby pohyb energie volní síly vytvořil vlnu Nekonečné Lásky, která se šíří do celého Holografického Vesmíru. Znáte-li sebe jako Lásku, nemůžete vidět nic jiného než Lásku v různých stupních zastínění. To je nejvyšší mistrovství v dualitě. Alchymický dominový efekt je nelineární proces, kdy jedna malá událost spustí sérii vzájemně propojených synchronizací, které, jsou-li vnímány, vedou ke změnám.

Rezonovat s okolním světem vedeni Láskou neznamená, že se s každým, koho potkáme budeme cítit dobře, nebo že budeme

milovat někoho, kdo nám ubližuje. Znamená to, že vše začneme přijímat jiným způsobem. Věci se dějí, život se děje – a vždy záleží na našem přístupu, na naší reakci. Na reakci, která proběhne uvnitř nás samých, a na reakci, jakou prezentujeme navenek.

Toto je zásadní rozlišení mezi mystickou Láskou a lidskou emoční náklonností nebo tolerancí. Uvědomění si fraktální podstaty Vědomí a praktikování Lásky jako stavu bez odporu neznamena pasivitu nebo nucení se do emocionálního libování si v nepříjemných situacích. Znamená to vědomou změnu našich zvyklostí a reakcí. Jde o to, oddělit esenci vyšší úrovně lásky od hmotné formy.

Uvědomění, že jsme tvůrci, nás osvobozuje od nutnosti cítit se dobře v každé interakci, v každé situaci. Je naprosto přirozené, že se nebudeme cítit dobře s někým, kdo rezonuje nízkou frekvencí (strachem, hněvem, nepřejícností atd.). Vědomá Láska neznamena přijímat do svého energetického pole někoho, kdo nám ubližuje, neznamena tolerovat špatné chování. Znamená to vidět božskou esenci pod vrstvou bolesti a strachu, která dotyčného nutí například cítit zášť, zlobu, nenávisť. V tomto nastavení milujete esenci duše, ale bez vnitřního odporu tolerujete hmotnou formu (potřebu ega vést boj maximálně eliminujete). Mistrovství spočívá v nastavení hranic ne z hněvu nebo strachu, ale z úcty k životu. Emanacemi, které vycházejí z neutrality, si neblokujeme svůj vlastní energetický tok (rušíme vézení odporu).

Opustit toxický vztah, jasně stanovit, že dané chování není přijatelné, nebo se s někým přestat stýkat, je akt lásky k sobě samému. Je to akce rovnováhy, která ve spojitosti s vnitřním klidem říká: "Můj život je posvátný, a nebudu jej vystavovat frekvencím, které narušují moje energetické pole." Jde o to vědět, že naše reakce je jediná věc, kterou musíme skutečně ovládat, spočinutí ve vnitřní harmonii je okamžik, kdy integrujeme věčnost do přítomného okamžiku.

Věci se "dějí" (dualita), ale náš přístup k nim určuje, zda nás událost stáhne do frekvence strachu a oddělenosti (vězení ega), nebo zda ji využijeme jako motivaci k transformaci vědomí. I v nejtěžších chvílích je volbou to, zda událost prožijeme s odporem (obět) nebo s přijetím. Pouze to druhé umožňuje naší duši přenést Věčnou Lásku do našeho životního příběhu, bez ohledu na vnější chaos. Jde o to být vědomým pozorovatelem dění uvnitř i vně, jednat vědomě a neplést si mystickou Lásku s lidskou naivitou. Být vědomým Pozorovatelem znamená trvale se ukotvit ve svém středu, kde vědomí pozorovatele klidně a bez soudu sleduje, jak se v těle a mysli projevuje dualita (strach, odvaha, radost, smutek).

Tímto aktem přetrháváme ztotožnění s formou. Zjednodušeně pojato neříkáme: "Jsem naštvaný," ale "Pozoruji v sobě vlnu hněvu". Hněv je energie, nikoli identita. Tím, že jej pozorujeme s Láskou (přijetím), aniž bychom hněv potlačili nebo jednali na jeho základě, bráníme, aby se tato energie transformovala v odpor a zahušťovala naši formu. Pokud se zaměříme na jednoduchost a vydáme se cestou nejmenšího odporu, potom si jednoho dne s úsměvem řekneme: "Jsem věčné nebe, které pozoruje pomíjivé počasí (energetické proudy citů a emocí)".

Vědomá akce vychází z moudrosti duše, nikoli z paniky ega. Opustit situaci, kde je nám ubližováno, nebo říct důrazné "ne," je akt lásky k sobě. Odmítnutí nevychází z hněvu nebo strachu (odporu), ale z jasného, klidného Poznání. Je to vědomá volba neumožnit narušení frekvence, která nám brání v plnění záměru duše. Mistr jedná s láskou, ale bez kompromisů vůči své pravdě. A jednat s láskou může pouze pokud pozná sám sebe, a přijímá se i se svými nedostatky a chybami.

Naivita ignoruje dualitu a zákon příčiny a následku. Je to odpor k nutnosti akce. Říká: "Musím tolerovat utrpení, jinak nejsem dobrý/milující". Tato falešná "láska" je ve skutečnosti strach z konfliktu a selhání v nastavení hranic. Tím, že naivně tolerujeme chaos, nebo pomáháme někomu, kdo se potřebuje naučit být zodpovědný, zahušťujeme svou formu a formu

druhého člověka (protože mu bráníme samostatně čelit důsledkům jeho jednání). Mystická láska je aktivní a inteligentní. Je to láska, která zná svou hodnotu a jedná intuitivně. Chápe, že někdy je nejláskyplnější akcí jasné a pevné oddělení nebo odmítnutí. Miluje bezpodmínečně esenci duše, ale podmiňuje nerovné vztahy nastavením hranic.

Milovat s naivitou znamená přinést oběť – což je v rozporu se záměrem duše. Dostát tomuto poznání znamená být jako chirurg: jedná s absolutní přesností a bez emocí (pozorovatel), aby zachránil život (vědomá akce), a nikdy by nepoužil "tupý nůž" jen proto, aby byl "laskavý" (odmítnutí naivity).

Co je po smrti?

"Sen ve snu" má další tajemství, na které se jen obtížně hledá, hluboká, mystická, spirituální a metafyzická odpověď, která spočívá v podstatné otázce: Co je po smrti? Nejhlubší mystické tajemství, které se skrývá za konceptem "sen ve snu" a odpovídá na otázku, co je po smrti, spočívá v poznání, že smrt je probuzení do vyšší vrstvy reality (vyššího snu), kde si vědomí uvědomí, že je současně snící i snění. Po smrti nezaniká nic esenciálního, pouze končí omezená projekce formy.

Smrt je přechod do vyšší sféry snění. Z mystického pohledu je existence hierarchie snů (paralelních prožitků jednoho vědomí), kde každá vyšší úroveň definuje a zahrnuje ty pod ní. Naše fyzická realita je charakterizována dualitou a časem. Vědomí je v tomto snu hluboce ponořeno do iluze, že je omezenou formou (ego). Smrt je přerušení tohoto hlubokého snu. Duše se nevynoří do nebytí, ale vystoupí do stavu vyššího snění, kde si okamžitě uvědomí svou fraktální, beztvárovou podstatu.

Po smrti dochází k reverzní alchymii – duše demontuje zvolenou hmotnou formu a znovu se vrací k plnému vědomí své věčné identity tvůrce. Duše zažije okamžité rozpuštění

odporu a s ním související iluze oddělenosti. Smrt je konec amnézie záměru. Vědomí tvůrce se projevuje jako záplava bezpodmínečné Lásky a poznání, že neexistuje nikdy jiný, existuje pouze vesmírný hologram. Duše si uvědomí, že jejím primárním posláním je stále se poznávat a rozšiřovat poznání Zdroje. Smrt je přestávka, během níž duše integruje nabytou moudrost a vybere nový podnět pro záměr a hmotnou formu pro další, navazující „sen ve snu“.

Anihilace je nemožná. Z tohoto pohledu anihilace neexistuje. Energie vědomí nemůže být zničena, základem veškeré hmoty je informace. To, co zaniká, je pouze naprogramovaná dočasná role (ego), nikoli scénárista (duše). Po smrti se duše probudí, vyhodnotí získané informace a připraví se na další kolo vědomého tvoření skrze snění. Smrt je brána do stavu mistrovství, kde se duše stává vědomým tvůrcem svého dalšího snu.

Mystické spojení smrti a sexuální energie

Z mystického pohledu nejsou smrt a sexuální energie protiklady, ale jedinečná podstata nejmocnější transformační síly Vesmíru. Síly, která řídí cyklus života a smrti. Obě zkušenosti představují mezní stavy Vědomí, kde dochází k dočasnému rozpuštění hranic ega a iluze oddělenosti. Smrt a sex (orgasmus) jsou dva sobě podobné momenty (energetické stavy), kdy se závoj nevědomí dočasně uvolňuje.

Mystické tradice označují orgasmus jako "malou smrt", (což je samo o sobě obsáhlé téma). Zjednodušeně si můžeme představit, že v momentě změněného stavu vědomí dochází k dočasnému rozpuštění ega a jeho kontrolních mechanismů. Bdělé vědomí opouští své hranice hmotné formy a zažívá krátký, intenzivní návrat k sobě samému. Na několik sekund mizí starosti, čas, prostor a individualita – zůstává jen čiré Bytí a intenzivní proud ohnivé životní energie. Je to malá ochutnávka toho, co čeká vědomí v momentě fyzické smrti.

Fyzická smrt je úplné rozpuštění ega (živeného dramatem a nestabilitou), v tom momentě je vnímána bezpodmínečná Láska Zdroje (neutrální tvořivá síla). Odevzdání se a ztráta kontroly během sexu vedou k vyššímu stavu extáze a vědomí Jednoty. Ztráta potřeby kontrolovat vede k prožitku alchymické transmutace, v jediném okamžiku je vědomí samo tvořením i zánikem. Oba fenomény jsou hluboce spojeny s alchymickým cyklem jemnohmotné a hmotné formy (zrození, život, smrt, znovuzrození).

Sexuální energie je primární tvůrčí silou vědomí – je to energie, která je energetickou podstatu vědomí, ať už vtělené do formy, nebo odpoutané od fyzického těla. Energie, která tvoří život, je stejná energie, která ho rozpouští. Duše si neustále hraje, tvoří a sní, ať už v Bytí nebo Nebytí. Mystické spojení smrti a sexu je také psychologickým imperativem k překonání strachu. Strachu z odevzdání, strachu ze ztráty kontroly. (Kontrolovaný sex, do kterého zasahuje mysl a strach, nevede k prožitku „mystického orgasmu“.) Oběma zážitkům předchází hluboký strach ega ze ztráty kontroly a identity. Strach ze smrti je strach z úplné anihilace. Strach ze sexu (intimity) je strach ze ztráty ohraničeného Já (zranitelnost).

Mistrovství spočívá ve vědomém odevzdání se této jediné síle – ohnivé životní energii, hadí síle. Když se odevzdáme sexuální energii bez odporu a studu, zažíváme změněný stav vědomí a odevzdáme se životu bez odporu, podvědomě se připravujeme na smrt s „bohorovným vnitřním klidem“. Láska je energie, která harmonizuje tyto dva extrémy, odstraňuje strach a umožňuje extázi a dokonalý vnitřní klid. Jemná smyslnost, intuitivní porozumění, sexuální aktivita, nepotlačovaná myšlenkou, je zkouškou nebo náповědou „jak zemřít bez odporu ega“. Obě zkušenosti (zážitek blízký smrti a "malá smrt") jsou energetickými portály k naší fraktální, beztvareé identitě.

**Naladte se na pozitivní energii webových stránek
Psychologie chaosu**

<https://www.psychologiechaosu.cz/>

***Tištěná kniha: Moudrost vnitřní Čarodějky +
Vykládací karty***

<https://www.psychologiechaosu.cz/produkt/vykladaci-karty-a-kniha-moudrost-vnitri-carodejky/>

***eKniha: Tvořivá esence vědomého bytí – vnitřní svět
myšlenek***

<https://www.psychologiechaosu.cz/produkt/tvoriva-esence-vedomeho-byti-vnitri-svet-myslenek/>

eKniha: Vnitřní moudrost – prima život

<https://www.psychologiechaosu.cz/produkt/vnitri-moudrost-prima-zivot/>

eKniha: Psychologie chaosu – kvantové vědomí

<https://www.psychologiechaosu.cz/produkt/psychologie-chaosu-kvantove-vedomi/>

